

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/42/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5611208518
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5611208518.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jána Burika v právnej veci navrhovateľky T. E., nar. XX. X. XXXX, bytom L. M., O. XXX, zastúpenej JUDr. Milanom Trnovským, advokátom so sídlom L. M., ul. N. Z. M. XXXX/X proti odporcom v rade 1/ Roman Balco - AUROB, s miestom podnikania Liptovský Mikuláš, Vrbická 4250/38, IČO: 40 001 709, v rade 2/ Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, v konaní o vyslovenie relatívnej neplatnosti právnych úkonov, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/60/2011-77 zo dňa 15. 11. 2011, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľka domáhala určenia, že zmluva o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa 10. 9. 2008 uzatvorená medzi navrhovateľkou a odporcami v rade 1/, 2/, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 1 000 000,- Sk, je v časti vzťahujúcej sa na navrhovateľku, neplatná, taktiež aj zmluva o zriadení záložného práva z toho istého dňa vzťahujúca sa na byt č. 38 v bytovom dome č. súpisné XXXX, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach k domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku, nachádzajúci sa v katastrálnom území L. M.. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukazyval na ust. § 49a Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval, že navrhovateľka mala vedomosť o tom, čo je predmetom úverovej zmluvy, ako aj zmluvy o zriadení záložného práva, v akej výške bude úver čerpaný, akým spôsobom sa bude úver splácať. Rovnako mala vedomosť o tom, že podmienkou uzatvorenia zmluvy o termínovanom úvere je zriadenie záložného práva na byt, ktorý patril do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky a odporcu v rade 1/. Skutočnosť, že odporca v rade 1/ bez jej vedomia uzatvoril a v jej mene sfalšoval ďalšiu zmluvu o úvere s Z. nebola spôsobilá vyvolať omyl, pre ktorý by následne zmluva o úvere a zriadení záložného práva uzatvorená s odporcom v rade 2/ bola neplatná. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom zástupcu podala odvolanie navrhovateľka. Zdôvodnila ho tým, že súd nesprávne zistil skutkový stav a celú vec nesprávne právne posúdil. Hoci prvostupňový súd vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie, nedostatočne posúdil práve vadnosť vôle navrhovateľky a nedostatočne posúdil všetky pojmové znaky tejto zložky právneho úkonu. Navrhovateľka zmluvu o termínovanom úvere a zriadení záložného práva uzatvorila pod psychickým nátlakom odporcu v rade 1/. Vzhľadom na konanie pod nedovoleným nátlakom, mal prvostupňový

súd dospieť k záveru, že sa jedná o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Napriek tejto skutočnosti, ktorá vyšla počas konania najavo, sa ňou v odôvodnení rozsudku súd nezaoberal, a preto rozhodnutie je vadné aj v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľka jednoznačne tvrdí, že keby mala vedomosť o ďalšom úvere s Z., nebola by uzatvorila zmluvu o úvere a záložnú zmluvu s odporcom v rade 2/. Tento si nesplnil prevenčnú povinnosť a riadne nezisťoval hodnovernosť údajov na liste vlastníctva a nezisťoval tak, že tu bolo evidované ďalšie záložné právo k predmetnému bytu. Podľa odvolateľky jej tak postupom prvostupňového súdu bolo odňaté právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, a preto žiadala, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil, prípadne zmenil tak, že jej návrhu v celom rozsahu vyhovie.

K odvolaniu navrhovateľky sa vyjadril odporca v rade 2/, ktorý uviedol, že tvrdenia uvedené v odvolaní považuje za účelové, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom so závermi rozsudku prvostupňového súdu sa odporca v rade 2/ plne stotožňuje. Žiadal rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť, pretože prvostupňový súd zrozumiteľne v rozhodnutí uviedol, akými úvahami sa riadil, pričom svoje závery jasne a zrozumiteľne zdôvodnil a tvrdenie, že navrhovateľka dlhodobo pociťovala psychický nátlak zo strany odporcu v rade 1/, je účelové, nakoľko v oznámení adresovanom Okresnej prokuratúre v Liptovskom Mikuláši uvádzala, „že v čase uzatvárania úveru odporcovi v rade 1/ ako manželovi dôverovala, nemala dôvod pochybovať o jeho zámere a uvedené zmluvy v Dexia banke Slovensko, a.s. (teraz Prima banka) podpísala.“ Taktiež ďalšie tvrdenie navrhovateľky v odvolaní, že nemala predstavu o právnych následkoch svojich právnych úkonov, je v rozpore s jej tvrdením pred prvostupňovým súdom, kde na otázku sudcu uviedla, že vedela, že spolu s manželom berú úver, v akej výške a ako sa tento bude splácať, ako aj skutočnosť, že sa zakladá ich nehnuteľnosť. Čo sa týka porušenia prevenčnej povinnosti, pracovník odporcu v rade 2/ vychádzal z predložených listov vlastníctva a tam uvedených údajov, pričom nemal dôvod vysielat' zamestnancov na príslušné správy katastra a žiadať originály listov vlastníctva. Odporca v rade 2/ nijakým spôsobom neuviedol navrhovateľku do omylu, ani tento nevyvolal, pretože o ňom nemohol vedieť.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a po prejednaní veci rozsudok prvostupňového súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Preskúmaním obsahu spisu a napadnutého rozsudku mal aj odvolací súd preukázané, že navrhovateľka sa domáhala určenia relatívnej neplatnosti právnych úkonov predstavujúcich uzatvorenie zmluvy o poskytnutí úveru pre navrhovateľku a odporcu v rade 1/ a zriadenie záložnej zmluvy na byt, ktorý v tom čase patril do BSM navrhovateľky a odporcu v rade 1/. V čase uzatvárania týchto zmlúv navrhovateľka tvrdila, že nemala vedomosť o ďalšej úverovej zmluve a zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti s Z., a.s., ktorú uzatvoril odporca v rade 1/, pričom sfaľšoval a pozmenil údaje na liste vlastníctva. Týmto spôsobom mala byť navrhovateľka uvedená do omylu a zmluvu o úvere a zriadení záložného práva s odporcom v rade 2/ by neuzatvorila. Súd mal ďalej preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/44/2010-178 zo dňa 29. 10. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. 11. 2010, bolo určené, že zmluva o poskytnutí úveru a zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti s Z., a.s. K. je neplatná.

Vychádzajúc z takto zistených skutočností prvostupňový súd správne ustálil skutkový stav, správne postupoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov a prijal aj správny právny záver. Je nepochybné, že navrhovateľka v čase uzatvárania zmluvy o úvere a zriadení záložného práva k nehnuteľnosti s odporcom v rade 2/ nemala vedomosť o tom, že odporca v rade 1/ sfaľšoval údaje, na základe ktorých zatajil, že už predtým uzatvoril zmluvu o úvere s Z.. Prvostupňový súd mal potom posúdiť, či táto skutočnosť mohla u navrhovateľky vyvolať omyl, ktorý by bol spôsobilý vyvolať relatívnu neplatnosť predmetných právnych úkonov. Prvostupňový súd dospel k záveru, že právne úkony vykonané navrhovateľkou vo vzťahu k uzatvoreniu zmluvy o úvere a zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, nie sú neplatné. S týmito závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na zdôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje. Prvostupňový súd sa riadne vysporiadal so všetkými tvrdeniami a dôvodmi navrhovateľky, ktoré mali spôsobiť relatívnu, prípadne aj absolútnu neplatnosť uvedených právnych úkonov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že zmluva o úvere s Z. bola vyhlásená súdom za neplatnú a vo vzťahu k navrhovateľke teda nie je spôsobilá vyvolať

žiadne následky. Odvolací súd má za to, že rozsudok prvostupňového súdu je jasný, zrozumiteľný a spĺňa predpoklady riadneho zdôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.. Pokiaľ navrhovateľka v odvolaní namietala, že postupom súdu jej bolo odňaté právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, k tomuto odvolací súd udáva, že podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu. Obsah práva na súdnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu je konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom. Z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť v konaniach a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Z obsahu odvolania vyplynulo najmä to, že odvolateľka nesúhlasila s posúdením a vyhodnotením vykonaných dôkazov v konaní, resp. so závermi, ktoré vyplynuli pre súd. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd ako už bolo vyššie uvedené riadnym spôsobom (vykonaním navrhnutých dôkazov) zistil skutkový stav a prijal právny záver, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne zdôvodnil. Prvostupňový súd sa vypořadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, jeho myšlienkový postup je v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery.

Pretože odvolateľka v odvolaní neuviedla žiadne iné skutočnosti, pre ktoré by odvolací súd mohol iným spôsobom vyhodnotiť skutkový a právny stav oproti záverom prijatým prvostupňovým súdom, rozsudok v zmysle § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože odvolateľka nebola úspešná v konaní a odporcovia si žiadne trovy neuplatnili.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.